

Toiseksi sillä, että valtuutettu rakennushankkeiden toteuttaminen varataan ainoastaan julkisten rakennushankkeiden toteuttamisesta ja niiden suhteista yksityisten rakennushankkeiden toteuttamiseen 12.7.1985 annetun lain, sellaisena kuin se on muutettuna, 4 §:ssä luetelluille oikeushenkilöille, rajoitetaan palvelun tarjoamisen vapauden periaatetta. Tällaista rajoitusta ei voida oikeuttaa EY 45 artiklalla, koska annetut tehtävät eivät liity edes satunnaisesti julkisen vallan käyttöön, eikä EY 46 artiklalla, koska yleistä järjestystä tai turvallisuutta tai kansanterveyttä koskevia syitä ei voida soveltaa nyt esillä olevassa asiassa.

(¹) Julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annettu neuvoston direktiivi 92/50/ETY (EYVL L 209, 24.7.1992, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 18.6.2003 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-266/03)

(2003/C 200/28)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 18.6.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat C. Schmidt ja W. Wils, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuim

1. toteaa EY 226 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut EY 10 artiklan ja muita kuin jäsenvaltiosta olevia liikenteenharjoittajia koskevista edellytyksistä saada harjoittaa siellä sisävesiväylien henkilö- tai tavaraliikennettä 16 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3921/91 (¹) ja jäsenvaltioiden väliseen sisävesiväylien tavara- ja matkustajaliikenteeseen sovellettavista yhteisistä säännöistä palvelujen tarjoamisen vapauden toteuttamiseksi tällaisessa liikenteessä 8 päivänä heinäkuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1356/96 (²) mukaisia velvoitteitaan, koska se on yksinään neuvotellut, tehnyt, ratifioinut ja saattanut voimaan jokiliikenteestä Tsekin tasavallan, Slovakian, Romanian ja Puolan kanssa tekemänsä kahdenväliset sopimukset ja kieltäytynyt luopumasta niistä;
2. velvoittaa Luxemburgin suurherttuakunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- Luxemburgin suurherttuakunta on rikkonut asiassa 22/70, AETR (tuomio 31.3.1971) tarkoitettua yhteisön yksinomaista toimivaltaa, koska se on yksinään neuvotellut,

tehnyt, ratifioinut ja saattanut voimaan jokiliikenteestä Tsekin tasavallan, Slovakian, Romanian ja Puolan kanssa tekemänsä kahdenväliset sopimukset, jotka koskevat muita kuin jäsenvaltiosta olevia liikenteenharjoittajia koskevista edellytyksistä saada harjoittaa siellä sisävesiväylien henkilö- tai tavaraliikennettä 16 päivänä joulukuuta 1991 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3921/91 vahvistettuja sääntöjä. Näiden sopimusten 7 artiklassa sallitaan erityisluvan avulla kyseisten kolmansien maiden liikennöijille pääsy Luxemburgin vesiväylille.

- Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut EY 10 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on yksinään neuvotellut, tehnyt, ratifioinut ja saattanut voimaan kyseiset kahdenväliset sopimukset sen jälkeen, kun neuvosto on antanut komissiolle neuvottelumandaatin toisaalta ETY:n ja toisaalta Puolan ja Tonavan yleissopimuksen sopimusvaltioiden (Unkari, Tsekkoslovakia, Romania, Bulgaria, entinen Neuvostoliitto, entinen Jugoslavia ja Itävalta) välisen sopimuksen neuvottelemiseksi.
- Luxemburgin suurherttuakunnan neuvottelemat kahdenväliset sopimukset ovat ristiriidassa jäsenvaltioiden väliseen sisävesiväylien tavara- ja matkustajaliikenteeseen sovellettavista yhteisistä säännöistä palvelujen tarjoamisen vapauden toteuttamiseksi tällaisessa liikenteessä 8 päivänä heinäkuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1356/96 kanssa. Puolalaiset, romanialaiset, tsekkiläiset ja slovakialaiset laivurit ja laivaliikenneyritykset, joille kyseessä olevien kahdenvälisten sopimusten nojalla voidaan antaa lupa liikennöidä Luxemburgin ja muiden jäsenvaltioiden välillä, eivät täytä tässä asetuksessa vahvistettuja edellytyksiä.

(¹) EYVL L 373, 31.12.1991, s. 1.

(²) EYVL L 175, 13.7.1996, s. 7.

Cour d'appelin (Luxemburgin suurherttuakunta) seitsemän jaoston päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa L'Administration de l'Enregistrement et des Domaines ja Luxemburgin suurherttuakunta vastaan Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL

(Asia C-269/03)

(2003/C 200/29)

Cour d'appel (Luxemburgin suurherttuakunta) seitsemäs jaosto, on pyytänyt päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 20.6.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa l'Administration de l'Enregistrement et des Domaines ja Luxemburgin suurherttuakunta vastaan Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL, seuraavaan kysymykseen:

Sallitaanko jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta - yhteinen arvonlisäverojärjestelmä – 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin (77/388/ETY) ⁽¹⁾ 13 artiklan C kohdan 1 alakohdan a alakohdassa se, että jäsenvaltio, joka on käyttänyt sillä olevaa mahdollisuutta ja myöntänyt verovelvollisille oikeuden hakeutua arvonlisäverovelvollisiksi kiinteän omaisuuden vuokrauksesta, asettaa hankintoihin sisältyvän arvonlisäveron täysimääräisen vähentämisen edellytykseksi sen, että verohallinto on etukäteen antanut hyväksynnän, jolla ei ole taannehtivaa vaikutusta?

(¹) Suomenk. erityispainos Alue 9 nide 1 s. 28.

Euroopan yhteisöjen komission 23.6.2003 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-270/03)

(2003/C 200/30)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.6.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehet ovat Luca Visaggio ja Roberto Amorosi.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut jätteistä annetun direktiivin 75/442/ETY ⁽¹⁾ 12 artiklan mukaisia velvoitteitaan, sellaisena kuin tämä direktiivi on muutettuna direktiivillä 91/156/ETY ⁽²⁾, koska sen 5.2.1997 antaman lain (decreto legislativo) nro 22 30 §:n 4 momentin mukaan, sellaisena kuin tämä laki on muutettuna 9.12.1998 annetulla lailla nro 426, yritykset voivat harjoittaa omien vaarattomien jätteidensä keräilyä ja kuljetusta tavanomaisena ja laillisena toimintana ilman velvollisuutta rekisteröityä jätteistä huolehtimista koskevia palveluita tarjoavien yritysten kansalliseen rekisteriin ja kuljettaa omia vaarallisia jätteitään alle 30 kilogrammaa ja alle 30 litraa päivässä ilman velvollisuutta rekisteröityä edellä mainittuun rekisteriin
- velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Vaarattomista jätteistä decreto legislativon 30 §:n 4 momentissa säädetään nimenomaisesti, että yritys, joka omaan lukuunsa omassa ammattitoiminnassaan keräilee ja kuljettaa tällaisia jätteitä, ei ole velvollinen rekisteröitymään jätteistä huolehti-

mista koskevia palveluita tarjoavien yritysten kansalliseen rekisteriin.

Vaarallisten jätteiden osalta samassa säännöksessä säädetään vielä yhdestä, velvollisuutta rekisteröityä edellä mainittuun rekisteriin koskevasta poikkeuksesta: jos tällaisia jätteitä kuljettaa jätteiden tuottaja, poikkeusta sovelletaan, jos nämä yritykset kuljettavat jätteitä alle 30 kilogrammaa ja alle 30 litraa päivässä.

Yhteenvetona voidaan todeta, että kyseinen velvollisuus on rajoitettu koskemaan ainoastaan vaarallisten jätteiden keräilyä ja kuljettamista, ja tällöin on suljettu pois vaarallisten jätteiden tuottajan keräilemät ja kuljettamat, tietyn päivittäisen määrän alittavat määrät sekä vaarattomien jätteiden keräily ja kuljetaminen muiden puolesta.

Tämä on selvästi ristiriidassa direktiivin kanssa. Direktiivin 12 artiklan mukaan toimivaltaisten viranomaisten on rekisteröitävä erotuksetta kaikki yritykset, joiden toiminta ei ole luvanvaraista mutta jotka ammattimaisesti harjoittavat minkälaisen tahansa, vaarallisten tai vaarattomien jätteiden keräilyä ja kuljetusta.

(¹) EYVL L 194, 25.7.1975, s. 39.

(²) EYVL L 78, 26.3.1991, s. 32.

Irlannin 21.6.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia C-271/03)

(2003/C 200/31)

Irlanti on nostanut 21.6.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan asiamiehenä on D. J. O'Hagan, jota avustavat P. Gallagher, SC, barrister P. McGarry ja J. Buttimore, Office of the Attorney General, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- a) ottaa kanteen tutkittavaksi;
- b) kumooa komission päätöksen C(2003)1084, jolla vähennetään tukea, jota Euroopan aluekehitysrahastosta (EAKR) myönnettiin 21.12.1989 tehdyn komission päätöksen C89(2258/7) nojalla yksityissektorin matkailua ja kehitystä koskevan yleiskattavan tukijärjestelmän mukaisen matkailua koskevan toimintaohjelman (1989–1993) alaohjelmalle 2 Irlannissa;
- c) velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.